

2014-1

Afgørelser med kritik af sundhedspersoner blev offentliggjort, op til halvandet år efter at de var truffet. Offentlighedsperioden på to år kunne ikke forkortes.

Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn havde i en række tilfælde truffet afgørelse, hvor nævnet udtalte kritik af sundhedspersoner for alvorlig eller gentagen forsømmelse m.v. Patientombuddet, som er sekretariat for disciplinærnævnet, havde ved en fejl ikke offentliggjort afgørelserne, umiddelbart efter at de var truffet, men derimod først op til halvandet år herefter. I forbindelse med den forsinkede offentliggørelse meddelte Patientombuddet de berørte sundhedspersoner, at afgørelserne nu ville forblive offentlige på de relevante hjemmesider i to år fra offentliggørelsestidspunktet.

28. januar 2014

Almindelige emner
1.2Forvaltningsret
12.9 – 24.2

Lægeforeningen klagede til ombudsmanden, bl.a. med henvisning til at afgørelserne var blevet offentliggjort i strid med forudsætningerne i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet. Lægeforeningen ønskede, at afgørelserne blev fjernet fra hjemmesiderne.

Ombudsmanden udtalte, at det var særdeles beklageligt, at Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn ikke sørgede for offentliggørelse af afgørelserne, umiddelbart efter at de blev truffet, og at der efter det oplyste i hvert fald i nogle af sagerne gik op til halvandet år efter afgørelsestidspunktet, før afgørelserne blev offentliggjort. Ombudsmanden bad Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse om en udtalelse om, hvorvidt ministeriet – af hensyn til en tydeliggørelse af retstilstanden for borgere og retsanvendende myndigheder – ville være indstillet på at ændre bekendtgørelsen om offentliggørelse af afgørelser m.v. i klage- og tilsynssager på sundhedsområdet, således at det mere udtrykkeligt fremgår, at offentliggørelse af afgørelserne skal ske, umiddelbart efter at de er truffet.

Ombudsmanden kunne derimod ikke kritisere, at myndighederne mente, at bekendtgørelsens krav om en offentlighedsperiode på to år ikke konkret kunne fraviges af Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn, ligesom ombudsmanden ikke havde grundlag for at antage, at ministeren i den foreliggende situation kunne være forpligtet til at dispensere fra dette krav i bekendtgørelsen.

(Sag nr. 13/01061)

Af ombudsmandens udtalelse fremgår følgende:

Ombudsmandens udtalelse

”Sagens baggrund

Den 12. oktober 2012 skrev Patientombuddet som sekretariat for Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn til en række sundhedspersoner, at man var blevet opmærksom på, at man ved en fejl ikke havde offentliggjort afgørelser med kritik af de pågældende med angivelse af deres titel, navn og såkaldte autorisationsID. Patientombuddet oplyste, at afgørelserne nu var blevet offentliggjort på internettet, og at de ville forblive tilgængelige på internettet i to år.

Lægeforeningen har bl.a. anført, at offentliggørelserne, som først er effektueret ca. halvandet år efter Sundhedsvæsenets Disciplinærnævns afgørelser, er sket i strid med forudsætningerne i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet. Lægeforeningen har også anført, at en læge, der i forbindelse med en afgørelse fra Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn får oplysning om, at afgørelsen bliver offentliggjort, må have en berettiget forventning om, at offentliggørelse finder sted umiddelbart efter afgørelsestidspunktet. Lægeforeningen har tillige anført, at offentliggørelsen af de pågældende afgørelser bør tilbagekaldes.

Retsgrundlaget

Af § 17 i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet (lovbekendtgørelse nr. 1113 af 7. november 2011) fremgår følgende:

’Offentliggørelse af afgørelser om sundhedspersoners sundhedsfaglige virksomhed

§ 17. Ministeren for sundhed og forebyggelse kan fastsætte regler om, at der gives offentligheden adgang til oplysninger om Sundhedsvæsenets Disciplinærnævns afgørelser, herunder om, at offentliggørelse sker uden anonymisering af oplysninger om den indklagede sundhedsperson, såfremt der er tale om sager, hvor der er givet kritik for alvorlig eller gentagen forsømmelse eller kritik i forbindelse med kosmetisk behandling.

(...)

Lovforarbejder

Af betænkning afgivet den 7. juni 2005 af Folketingets Sundhedsudvalg over lovforslag nr. L 75 til lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet fremgår bl.a. følgende om forslaget til bestemmelsen i § 17 (ændringsforslag nr. 17):

1. Formålet med ændringsforslaget

Det er formålet med ændringsforslaget med virkning fra den 1. januar 2006 at give borgerne øgede muligheder for indsigt i afgørelser vedrørende sundhedspersoners faglige virksomhed, idet det foreslås, at klagesager fra Patientklagenævnet (...) kan offentliggøres uden anonymisering af oplysninger om den indklagede sundhedsperson i afgørelser med kritik af alvorlig eller gentagen karakter. Ved offentliggørelse af klagesager, hvor Patientklagenævnet (...) har udtrykt kritik, skabes der større gennemsigtighed for den enkelte borger og dermed et mere kvalificeret grundlag for det frie valg.

...

2. Ændringsforslagets baggrund og indhold

...

Ændringsforslaget bidrager til en mere gennemsigtig sundhedssektor, hvor nu også information om kvaliteten af den enkelte sundhedspersons behandling bliver offentligt tilgængelig. Endvidere bliver borgernes stilling over for sundhedsvæsenet styrket ved ændringsforslaget. Borgeren bliver i stand til at træffe et kvalificeret valg, f.eks. når der skal vælges praktiserende læge (...), hvilket sikrer, at borgerne får den service og kvalitet, de har brug for og efterspørger. Ændringsforslaget indebærer ligeledes, at borgerne og medierne får indsigt i klageorganernes og tilsynsmyndighedernes arbejde og i baggrunden for vurderingen af sundhedspersoners fejl, ligesom offentliggørelsen vil bidrage til øget behandlingskvalitet.

Erfaringsopsamling og evaluering

Indenrigs- og Sundhedsministeriet vil sammen med Patientklagenævnet løbende følge, hvordan reglerne om offentliggørelse af Patientklagenavnets afgørelser fungerer. Formålet med ordningen er som anført at give patienterne et bedre grundlag for at anvende de valgmuligheder, sundhedsvæsenet giver med hensyn til valg af egen læge, speciallæge og sygehus m.m. Det er derfor vigtigt at opsamle erfaringer om, hvordan patienterne anvender de offentliggjorte oplysninger, så der løbende kan arbejdes med at tilvejebringe en målrettet og brugbar information.

Efter 3 år vil ministeriet sammen med Patientklagenævnet foretage en samlet evaluering af erfaringerne med ordningen. Heri vil også blive inddraget

spørgsmål om sundhedspersonalets erfaringer. De faglige organisationer og repræsentanter for patientforeningerne vil få tilbud om at deltage i dette arbejde.

...

Specielle bemærkninger til det foreslåede:

Vedrørende Patientklagenævnet

Efter stk. 1 kan ministeren fastsætte regler om offentlighedens adgang til oplysninger om Patientklagenævnets afgørelser uden at oplysninger om sundhedspersonen anonymiseres.

Patientklagenævnet har siden 1999 offentliggjort 20 anonymiserede afgørelser om måneden, der er valgt af nævnet ud fra, om de er vejledende, væsentlige eller principielle for praksis på området.

Ved fastsættelse af regler i medfør af stk. 1 om offentliggørelse af ikkeanonymiserede afgørelser fra Patientklagenævnet, der alle har et indhold af alvorlighed eller gentagelse, vil ministeriet udmønte disse således:

...

Afgørelsen renses/anonymiseres for alle andre identifikationsoplysninger (herunder patientens navn, afdeling, sygehus, stednavne samt andre sundhedspersoner), end navn og titel på den sundhedsperson, der har overtrådt lovgivningen.

Afgørelsen offentliggøres på nævnets hjemmeside – samt på en fælles interwebside for alle 3 områder omfattet af lovforslaget (eventuelt den offentlige sundhedsportal 'Sundhed.dk') – umiddelbart efter at den er truffet og forbliver offentlig i 2 år, hvorefter den fjernes fra siden. Denne frist svarer i øvrigt til forældelsesfristen for indgivelse af klager over sundhedspersoners faglige virksomhed til nævnet. (...)'

I medfør af den nævnte bestemmelse har ministeriet i bekendtgørelse nr. 1445 af 15. december 2010 om offentliggørelse af afgørelser m.v. i klage- og tilsynssager på sundhedsområdet fastsat bl.a. følgende bestemmelser:

'Tid for offentliggørelse

§ 8. Afgørelsen offentliggøres tidligst dagen efter, at den er sendt til vedkommende sundhedsperson. Afgørelsen skal indeholde oplysning om, at den vil blive offentliggjort.

(...)

§ 9. Afgørelser omfattet af dette kapitel forbliver offentlige i 2 år. Afgørelserne fjernes herefter fra www.sundhed.dk og Patientombuddets internetadresse. (...)'

Ombudsmandens vurdering af sagen

1. Patientombuddet, som er sekretariat for Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn, har i udtalelse af 17. maj 2013 anført, at den sene offentliggørelse af nævnets afgørelser i et antal konkrete sager beroede på en fejl, som man har beklaget.

Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse har i udtalelse af 21. juni 2013 anført, at det er ministeriets opfattelse, at § 8, stk. 1, i bekendtgørelse om offentliggørelse af afgørelser m.v. i klage- og tilsynssager på sundhedsområdet skal fortolkes i overensstemmelse med forarbejderne til klage- og erstatningslovens § 17, således at en nævnsafgørelse skal offentliggøres, umiddelbart efter at den er truffet – dog må offentliggørelse tidligst ske, dagen efter at afgørelsen er sendt til den berørte sundhedsperson.

Ministeriet har også anført, at det forhold, at bestemmelsen ikke udtrykkeligt fastsætter nærmere retningslinjer for, hvornår en nævnsafgørelse senest skal offentliggøres, ikke er ensbetydende med, at nævnet er frit stillet med hensyn til valg af seneste offentliggørelsestidspunkt. Offentliggørelse forudsættes således at ske, umiddelbart efter at afgørelsen er truffet.

Ministeriet har videre anført, at Patientombuddet som sekretariat for Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn i den foreliggende sag ved en fejl forsømte at overholde bekendtgørelsens § 8, stk. 1, om offentliggørelsestidspunkt.

Efter min gennemgang af sagen finder jeg, at det er særdeles beklageligt, at Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn ikke sørgede for offentliggørelse af de pågældende afgørelser, umiddelbart efter at de blev truffet, og at der efter det oplyste i hvert fald i nogle af sagerne gik op til halvandet år efter afgørelsestidspunktet, før afgørelserne blev offentliggjort.

Jeg har ved min vurdering bl.a. lagt vægt på, at de pågældende sundhedspersoner (som også anført af Lægeforeningen) – i overensstemmelse med forarbejderne til § 17 i klage- og erstatningsloven – havde en berettiget forventning om, at offentliggørelse ville finde sted umiddelbart efter afgørelsen.

Jeg har gjort Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn bekendt med min opfattelse.

Jeg har – ligesom ministeriet – noteret mig, at Patientombuddet i udtalelsen af 17. maj 2013 har anført, at Patientombuddet har gennemgået og strammet op på sine procedurer, med henblik på at offentliggørelse sker, hurtigst muligt efter at der er truffet endelig afgørelse i en sag, og at det er vurderingen, at der fremover vil kunne ske offentliggørelse, ca. to uger efter at der er truffet endelig afgørelse i sagen.

Jeg har i øvrigt noteret mig, at ministeriet har tilkendegivet, at offentliggørelse af de relevante afgørelser forudsættes at ske, umiddelbart efter at afgørelserne er truffet. Jeg har derfor samtidig med dette brev bedt ministeriet om en udtalelse om, hvorvidt ministeriet – af hensyn til en tydeliggørelse af retstilstanden for borgere og retsanvendende myndigheder – vil være indstillet på at ændre bekendtgørelsen, således at bekendtgørelsen på dette punkt mere udtrykkeligt afspejler ministeriets retsopfattelse.

Jeg har i den forbindelse sendt ministeriet en kopi af Lægeforeningens brev af 18. juli 2013, således at det, som Lægeforeningen har skrevet i brevet, kan indgå i ministeriets overvejelser.

Når jeg har modtaget ministeriets udtalelse, vil jeg vende tilbage til sagen.

2. Tilbage står, om jeg har grundlag for kritik af, at afgørelserne, som ved en fejl ikke blev offentliggjort, umiddelbart efter at de blev truffet, forbliver offentlige i to år fra det forsinkede offentliggørelsestidspunkt.

Jeg bemærker indledningsvis, at der i bekendtgørelsens §§ 8-9 ikke udtrykkeligt er taget stilling til, hvornår en afgørelse med kritik senest skal offentliggøres. Jeg har som nævnt ovenfor noteret mig, at ministeriet har tilkendegivet, at offentliggørelse af de relevante afgørelser forudsættes at ske, umiddelbart efter at afgørelserne er truffet.

Jeg bemærker også, at der hverken i klage- og erstatningslovens § 17, i forarbejderne hertil eller i bekendtgørelsens §§ 8-9 er taget stilling til, hvilken betydning det har for længden af offentlighedsperioden, at offentliggørelse ikke finder sted, umiddelbart efter at afgørelsen er truffet.

2.1. Patientombuddet har som sekretariat for Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn anført, at reglerne om offentliggørelse ikke giver adgang til at fravige pligten til at lade afgørelserne forblive offentlige i to år, heller ikke selv om offentliggørelsen i nogle sager er sket for sent, i forhold til hvornår der bliver truffet afgørelse i sagen.

Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse har udtalt, at der ikke er tilstrækkelige holdepunkter for at fortolke § 9, stk. 1, i bekendtgørelse om offentliggørelse af afgørelser m.v. i klage- og tilsynssager på sundhedsområdet sådan, at kra-

vet om en offentlighedsperiode på to år konkret kan fraviges af Patientombudet som sekretariat for Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn. Ministeriet har herved lagt vægt på, at det fremgår af forarbejderne til klage- og erstatningslovens § 17, at det er formålet med ordningen at give borgerne øgede muligheder for indsigt i afgørelser vedrørende sundhedspersoners faglige virksomhed.

Som det fremgår ovenfor, følger det af bekendtgørelsens § 9, stk. 1, 1. pkt., at afgørelser omfattet af reglerne om offentliggørelse 'forbliver offentlige i 2 år'. Endvidere fremgår det af forarbejderne til bemyndigelsesbestemmelsen i § 17 i klage- og erstatningsloven, at det er forudsat, at afgørelsen offentliggøres på nævnets hjemmeside m.v. 'umiddelbart efter at den er truffet og forbliver offentlig i 2 år, hvorefter den fjernes fra siden'.

Jeg har som nævnt noteret mig, at ministeriet mener, at bekendtgørelsens § 8, stk. 1, hvorefter afgørelsen offentliggøres, tidligst dagen efter at den er sendt til vedkommende sundhedsperson, skal fortolkes i overensstemmelse med forarbejderne til klage- og erstatningslovens § 17, således at en nævns-afgørelse skal offentliggøres, umiddelbart efter at den er truffet. Jeg har forstået dette sådan, at ministeriet mener, at det – uanset at det ikke udtrykkeligt fremgår af bekendtgørelsens § 8, stk. 1 – er en forudsætning for offentliggørelsesordningen, at offentliggørelse sker, umiddelbart efter at en afgørelse er truffet.

Endvidere må jeg forstå forarbejderne til klage- og erstatningslovens § 17 sådan, at der kan være en vis sammenhæng mellem forudsætningen om, at en afgørelse offentliggøres, umiddelbart efter at den er truffet, og forudsætningen om, at afgørelserne forbliver offentlige i to år.

Jeg finder på denne baggrund, at der kan være holdepunkter for at fortolke bemyndigelsesbestemmelsen i klage- og erstatningslovens § 17 sådan, at forudsætningen i forarbejderne om, at en afgørelse skal forblive offentlig i to år, kan fraviges, hvis forudsætningen om, at afgørelsen skal offentliggøres, umiddelbart efter at den er truffet, ikke er overholdt.

Jeg mener imidlertid ikke, at disse holdepunkter er tilstrækkeligt sikre til at fortolke bekendtgørelsens § 9, stk. 1, 1. pkt., sådan, at afgørelser i de omhandlede tilfælde skal forblive offentlige i kortere tid end to år. Jeg har herved lagt vægt på, at formuleringen af bekendtgørelsens § 9, stk. 1, 1. pkt., ('Afgørelser (...) forbliver offentlige i 2 år') er klar, og at sammenhængen mellem de to forudsætninger i lovens forarbejder ikke er tilsvarende sikker. Hertil kommer, at selve formålet med offentliggørelsesordningen – nemlig at styrke patienternes grundlag for valg af egen læge m.v. – taler for, at offentliggørelse sker i hele den forudsatte periode, uanset at offentliggørelsen måtte være sket for sent.

Jeg kan herefter ikke kritisere myndighedernes opfattelse, hvorefter der ikke er tilstrækkelige holdepunkter for at fortolke § 9, stk. 1, i bekendtgørelse om offentliggørelse af afgørelser m.v. i klage- og tilsynssager på sundhedsområdet sådan, at kravet om en offentlighedsperiode på to år konkret kan fraviges af Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn.

2.2. Det er almindeligt anerkendt i forvaltningsretlig praksis, at en administrativ bestemmelse, f.eks. en ministeriel bekendtgørelse, inden for lovens rammer kan fraviges til fordel for borgeren af den myndighed, der har udstedt den, selv om der ikke er fastsat hjemmel hertil i bekendtgørelsen. Der henvises til Jon Andersen m.fl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), side 313 f., og Jens Garde m.fl., Forvaltningsret, Almindelige emner, 5. udgave (2009), side 171 f.

Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse har udtalt, at der efter ministeriets opfattelse samlet set ikke er grundlag for at fortolke klage- og erstatningslovens § 17 sådan, at ministeren i den foreliggende sag har bemyndigelse til administrativt at dispensere fra det almindeligt gældende krav om, at de omhandlede afgørelser skal forblive offentligt tilgængelige i to år.

Jeg mener efter min gennemgang af bekendtgørelsens § 8, stk. 1, og § 9, stk. 1, og forarbejderne til klage- og erstatningslovens § 17 i hvert fald ikke, at ministeren i den foreliggende situation kan være forpligtet til at dispensere fra bekendtgørelsens § 9, stk. 1, 1. pkt. Jeg har herved lagt vægt på de samme forhold som anført under pkt. 2.1 ovenfor.

Herefter finder jeg ikke grundlag for at foretage en vurdering af, om ministeren ville være berettiget til at dispensere fra bekendtgørelsens bestemmelse om, at afgørelserne skal forblive offentlige i to år.

Jeg foretager mig herefter ikke mere i sagen.”

Sagsfremstilling

Den 12. oktober 2012 skrev Patientombuddet som sekretariat for Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn til en række sundhedspersoner, at man var blevet opmærksom på, at man ved en fejl ikke havde offentliggjort afgørelser med kritik af de pågældende med angivelse af deres titel, navn og såkaldte autorisationsID.

Patientombuddet oplyste, at afgørelserne nu var blevet offentliggjort på sundhed.dk og Patientombuddets hjemmeside, og at de ville forblive tilgængelige på internettet i to år. Patientombuddet henviste i den forbindelse til § 9, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1445 af 15. december 2010 om offentliggørelse af afgørelser på internettet m.v. i klage- og tilsynssager på sundhedsområdet.

I brev af 4. januar 2013 rettede Lægeforeningen henvendelse til Patientombuddet om sagen. Af brevet fremgår bl.a. følgende:

”Lægeforeningen har fra en række læger modtaget kopi af enslydende breve, som lægerne har modtaget fra Patientombuddet. Brevene drejer sig om, at Patientombuddet ved en fejl ikke har offentliggjort afgørelser vedrørende de respektive læger med angivelse af lægens titel, navn og autorisationsID.

...

Offentliggørelsen sker i en række tilfælde ca. 1 ½ år senere end selve afgørelsestidspunktet.

...

Reglerne i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet § 17 om offentliggørelse af afgørelser om sundhedspersoners sundhedsfaglige adfærd trådte i kraft den 1. januar 2006. Ifølge reglerne kan bl.a. klagesager fra Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn offentliggøres uden anonymisering af oplysninger om den indklagede sundhedsperson i afgørelser med kritik for alvorlig eller gentagen forsømmelse.

Ifølge forarbejderne til nævnte bestemmelse offentliggøres afgørelsen *’umiddelbart efter at den er truffet og forbliver offentlig i 2 år, hvorefter den fjernes fra siden’*. Denne frist svarer ifølge forarbejderne til forældelsesfristen for indgivelse af klager over sundhedspersoners faglige virksomhed til nævnet.

Det er på denne baggrund Lægeforeningens opfattelse, at de konkrete offentliggørelser, som først er effektueret ca. 1 ½ år senere end Disciplinærnævnets/Patientombuddets afgørelser, er sket i strid med forudsætningerne i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet.

Lægeforeningen skal derfor opfordre Patientombuddet til omgående og på fyldestgørende måde at fjerne de omhandlede offentliggjorte afgørelser vedrørende lægers sundhedsfaglige adfærd fra sundhed.dk og Patientombuddets hjemmeside.”

I brev af 18. februar 2013 rettede Lægeforeningen henvendelse til ombudsmanden om sagen. Af brevet fremgår bl.a. følgende:

"I bekendtgørelse nr. 1445 af 15. december 2010 om offentliggørelse af afgørelser m.v. i klage- og tilsynssager på sundhedsområdet fremgår det af § 8, stk. 1, at afgørelsen offentliggøres tidligst dagen efter, at den er sendt til vedkommende sundhedsperson. Afgørelsen skal indeholde oplysning om, at den vil blive offentliggjort.

Denne bestemmelse i bekendtgørelsen tillader efter Lægeforeningens opfattelse ikke, at Patientombuddet kan vælge offentliggørelsestidspunktet, når bare tidspunktet ligger senere end dagen efter, at afgørelsen er sendt til vedkommende sundhedsperson.

Vi finder, at der fra Patientombuddets side er udvist alvorlig passivitet med hensyn til offentliggørelsen af en række afgørelser med navn m.v.

De læger, som af Disciplinærnævnet i forbindelse med nævnets afgørelse har fået oplyst, at afgørelsen i medfør af klage- og erstatningslovens § 17 og § 3, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1445 af 15. december 2010 om offentliggørelse af afgørelser m.v. i klage- og tilsynssager, vil blive offentliggjort på www.sundhed.dk og Patientombuddets hjemmeside www.patientombuddet.dk med angivelse af titel, navn og autorisationsID, må efter Lægeforeningens opfattelse have en berettiget forventning om, at offentliggørelsen finder sted umiddelbart efter afgørelsestidspunktet.

I den forbindelse er det væsentligt at bemærke, at en offentliggørelse, som ikke ligger i umiddelbar forlængelse af sagens afgørelsestidspunkt, vil være en yderligere belastning for den berørte læge/sundhedsperson. Ordet 'tidligst' skal efter Lægeforeningens opfattelse læses som en sikkerhed for, at afgørelsen er sendt til den sundhedsperson den vedrører og ikke af hensyn til det system, der anvendes af den myndighed, der har hjemmel til at offentliggøre.

I de konkrete sager vil de offentliggjorte afgørelser ifølge det oplyste i øvrigt forblive tilgængelige i 2 år efter den forsinkede offentliggørelse. End ikke en kortere offentliggørelsesperiode, som en konsekvens af den forsinkede offentliggørelse, der ligger inden for en periode på 2 år fra afgørelsestidspunktet, kan efter Lægeforeningens opfattelse finde sted."

Den 21. februar 2013 skrev ombudsmanden til Lægeforeningen og bad foreningen om at vente med at tage stilling til, om der var grundlag for at klage, til foreningen havde fået svar fra Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn.

I brev af 26. februar 2013 besvarede Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn Lægeforeningens henvendelser. Nævnet skrev bl.a. følgende:

”Det er Patientombuddets opfattelse, at en afgørelse, der offentliggøres i medfør af reglerne herom, skal være offentligt tilgængelig i 2 år. Det fremgår således af § 9, i bekendtgørelse nr. 1445 af 15. december 2010, at ’Afgørelser omfattet af dette kapitel forbliver offentlige i 2 år. Afgørelserne fjernes herefter fra www.sundhed.dk og Patientombuddets internetadresse.’ Der er ikke i reglerne adgang for Patientombuddet til at fravige pligten til at lade afgørelsen forblive offentlig i 2 år.

Patientombuddet har derfor efter ombuddets vurdering ikke mulighed for at imødekomme Lægeforeningens anmodning om at fjerne afgørelser fra sundhed.dk og Patientombuddets hjemmeside.

Lægeforeningen har desuden anført, at de berørte læger må have en berettiget forventning om, at offentliggørelse finder sted umiddelbart efter afgørelsestidspunktet.

Patientombuddet er enig i denne opfattelse. Som anført i brevene af 12. oktober 2012 beror den sene offentliggørelse i disse sager på fejl fra Patientombuddets side. Dette skal endnu engang beklages. Patientombuddet er opmærksomt på, at offentliggørelse udgør en belastning for de involverede sundhedspersoner.

Patientombuddet har på baggrund af de konstaterede problemer gennemgået og strammet op på sine procedurer i forbindelse med offentliggørelse af afgørelser, hvor sundhedspersoner bliver offentliggjort med navn, og vi vil fremover bestrebe os på, at offentliggørelse sker hurtigst muligt efter, at der er truffet endelig afgørelse i en sag.”

Den 6. marts 2013 klagede Lægeforeningen til ombudsmanden over Sundhedsvæsenets Disciplinærnævns svar af 26. februar 2013. Foreningen skrev bl.a. følgende i brevet:

”Lægeforeningen skal anføre, at vi er af den opfattelse, at en læge, der i forbindelse med en afgørelse fra Patientombuddet får oplysning om, at afgørelsen vil blive offentliggjort, må have en berettiget forventning om, at offentliggørelse herefter finder sted umiddelbart efter afgørelsestidspunktet. Det handler om lægens retssikkerhed.

Lægeforeningen skal i det hele henvise til sine breve af henholdsvis 4. januar 2013 til Patientombuddet og 18. februar 2013 til Folketingets Ombudsmand med bilag og Patientombuddets brev af 26. februar 2013 til Lægeforeningen.

På denne baggrund beder vi igen Ombudsmanden om at vurdere spørgsmålet om tidspunktet for offentliggørelse af afgørelser – både kon-

kret og generelt – og de afledte konsekvenser i relation til offentliggørelsesperioden på 2 år.”

I brev af 22. april 2013 bad jeg Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn om en udtalelse om sagen via Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse. Af brevet fremgik bl.a. følgende:

”Af afgørelsen af 26. februar 2013 fra Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn fremgår det bl.a., at det er nævnets opfattelse, at en afgørelse, der offentliggøres i medfør af reglerne herom, skal være offentligt tilgængelig i to år, jf. § 9, stk.1, i bekendtgørelsen. Nævnet anførte videre, at der ikke i reglerne er adgang til at fravige pligten til at lade afgørelsen forblive offentlig i to år.

Som det fremgår, tager bemyndigelsesbestemmelsen i lovens § 17 hverken stilling til spørgsmålet om tidspunktet for offentliggørelse af en afgørelse eller til, i hvor lang tid en afgørelse skal være offentlig. Derimod angiver forarbejderne, som citeret ovenfor, at ministeriet vil udmønte bemyndigelsesbestemmelsen således, at afgørelsen skal offentliggøres umiddelbart efter, at den er truffet, og at den skal forblive offentlig i to år.

Jeg beder nævnet og ministeriet om i udtalelserne at forholde sig til det, som Lægeforeningen har anført i sine breve af 18. februar og 6. marts 2013, og om i den forbindelse at udtale sig om, hvilken betydning det må tillægges for fortolkningen af bekendtgørelsens § 9, stk. 1, og mulighederne for at fravige bestemmelsen, at forarbejderne til bekendtgørelsens hjemmelsbestemmelse forudsætter, at offentliggørelsen sker umiddelbart efter, at afgørelsen er truffet.”

I breve af 17. maj 2013 og 21. juni 2013 afgav henholdsvis Patientombuddet (som sekretariat for Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn) og Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse deres udtalelser til mig.

Af Patientombuddets (disciplinærnævnets sekretariat) udtalelse af 17. maj 2013 fremgår bl.a. følgende:

”Det fremgår (...) af brevet af 26. februar 2013, at det som følge af reglerne var Patientombuddets vurdering, at det ikke var muligt at imødekomme Lægeforeningens anmodning om at fjerne afgørelser fra sundhed.dk og fra Patientombuddets hjemmeside inden udløbet af perioden på 2 år.

Patientombuddet oplyste endvidere, at man er enig i Lægeforeningens opfattelse af, at de berørte læger må have en berettiget forventning om, at offentliggørelse finder sted umiddelbart efter afgørelsestidspunktet, og

at den sene offentliggørelse i et antal konkrete sager beroede på en fejl fra Patientombuddets side, hvilket blev beklaget.

Patientombuddet skal desuden bemærke, at det blandt andet fremgår af lovens forarbejder (bemærkninger til nr. 17 i Betænkning afgivet den 7. juni 2005 af Folketingets Sundhedsudvalg over forslag til lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet) vedrørende formålet med ændringsforslaget, at man ønskede at give borgerne øgede muligheder for indsigt i afgørelser vedrørende sundhedspersoners faglige virksomhed ved at offentliggøre afgørelser med kritik af alvorlig eller gentagen karakter. Ved offentliggørelse af klagesager, hvor den daværende instans, Patientklagenævnet, udtrykte kritik, ville der skabes større gennemsigtighed for den enkelte borger og dermed et mere kvalificeret grundlag for det frie valg.

Videre fremgår det om baggrunden for og indholdet af ændringsforslaget, at det bidrager til en mere gennemsigtig sundhedssektor, hvor nu også information om kvaliteten af den enkelte sundhedspersons behandling bliver offentligt tilgængelig. Endvidere styrkes borgerens stilling over for sundhedsvæsenet ved ændringsforslaget, idet borgeren bliver bedre i stand til at træffe et kvalificeret valg, for eksempel når der skal vælges praktiserende læge eller tandlæge, hvilket sikrer, at borgeren får den service og kvalitet, de har brug for og efterspørger.

Efter at have gennemgået Lægeforeningens brev af 6. marts 2013 er det fortsat Patientombuddets opfattelse, at reglerne om offentliggørelse ikke giver adgang til at fravige pligten til at lade afgørelserne forblive offentlige i 2 år, heller ikke selvom offentliggørelsen i nogle sager er sket sent i forhold til, hvornår der blev truffet afgørelse i sagen. Efter Patientombuddets opfattelse bør de ovenfor beskrevne hensyn til patienternes stilling over for sundhedsvæsenet også tillægges en betydning, når offentliggørelsesperioden er genstand for behandling. Patientombuddet er dog også fortsat enig i, at offentliggørelse bør ske umiddelbart efter afgørelsestidspunktet.

På baggrund af de problemer, som blev konstateret i forbindelse med Patientombuddets håndtering af afgørelser, hvor der skulle være sket offentliggørelse med navn, har Patientombuddet gennemgået og strammet op på sine procedurer med henblik på, at offentliggørelse sker hurtigst muligt efter, at der er truffet endelig afgørelse i en sag.

Proceduren er således, at sager, som skal offentliggøres, efter behandlingen på et disciplinærnævnsmøde registreres i et Excel-ark. Samtidig gennemgås protokollen fra nævnsrådet for at sikre, at alle afgørelser om offentliggørelse er med på Excel-arket. Herefter sker der anonymise-

ring af patientens navn, behandlingsstedet mv. Derefter gennemgås afgørelsen for at sikre, at der ikke fremgår oplysninger, som ikke må offentliggøres. Afgørelsen er herefter klar til at blive lagt op på Patientombuddets hjemmeside, og i forbindelse hermed sker der i Excel-arket registrering af datoen for, hvornår sagen offentliggøres på hjemmesiden, og hvornår den sendes til sundhed.dk. Dette sker for at sikre, at offentliggørelsesperioden på 2 år overholdes. Det kontrolleres, at antallet af afgørelser på hjemmesiden svarer til antallet i Excel-arket. Det kontrolleres i samme forbindelse tillige, at ingen afgørelser er offentliggjort længere end 2 år.

I sager, hvor der som følge af disciplinærnævnets beslutning skal ske yderligere sagsbehandling efter nævnsmødet, vil der forløbe længere tid, før den endelige afgørelse foreligger. Afgørelsen vil herefter gennemgå samme procedure som beskrevet ovenfor, inden der sker offentliggørelse. Det er dog Patientombuddets vurdering, at der fremover vil kunne ske offentliggørelse ca. 2 uger efter, at der er truffet endelig afgørelse i sagen.”

Af ministeriets udtalelse af 21. juni 2013 fremgår bl.a. følgende:

”Ministeriet er opmærksomt på, at Patientombuddet som sekretariat for Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn i den foreliggende sag ved en fejl har forsømt at overholde offentliggørelsesbekendtgørelsens § 8, stk. 1, om offentliggørelsestidspunkt. Ministeriet har noteret sig, at Patientombuddet som sekretariat for Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn har beklaget dette, og at der er fastsat nye procedurer med henblik på at undgå lignende fejl i fremtiden.

Ministeriet kan videre udtale, at der efter ministeriets opfattelse ikke er tilstrækkelige holdepunkter for at kunne fortolke offentliggørelsesbekendtgørelsens § 9, stk. 1, sådan, at kravet om offentliggørelse i to år konkret kan fraviges af Patientombuddet som sekretariat for Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn, når offentliggørelse ved en fejl ikke er sket umiddelbart efter, at afgørelsen er truffet.

Ministeriet kan yderligere udtale, at der efter ministeriets opfattelse samlet set ikke er grundlag for at fortolke klage- og erstatningslovens § 17 sådan, at ministeren i den foreliggende sag har bemyndigelse til administrativt at dispensere fra det almindeligt gældende krav om, at de omhandlede afgørelser skal være offentligt tilgængelige i to år, jf. offentliggørelsesbekendtgørelsens § 9, stk. 1.

...

Ministeriets bemærkninger

Med henvisning til det ovenfor anførte kan ministeriet oplyse, at ministeren for sundhed og forebyggelse med hjemmel i klage- og erstatningslovens § 17 i offentliggørelsesbekendtgørelsens § 8, stk. 1 og § 9, stk. 1, har fastsat nærmere regler om tidspunktet for offentliggørelse af afgørelser fra Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn samt offentliggørelsens varighed.

Offentliggørelsestidspunktet

Om tidspunktet for offentliggørelse fremgår det af offentliggørelsesbekendtgørelsens § 8, stk. 1, at offentliggørelse af nævnets afgørelse tidligst kan ske dagen efter, at afgørelsen er sendt til den sundhedsperson, som afgørelsen vedrører.

Det er ministeriets opfattelse, at bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med forarbejderne til klage- og erstatningslovens § 17, således at en nævnsafgørelse skal offentliggøres umiddelbart efter, at den er truffet. Dog må offentliggørelse tidligst ske dagen efter, at afgørelsen er sendt til den berørte sundhedsperson. Formålet med bestemmelsen er at sikre hurtig offentliggørelse, men uden at offentligheden får kendskab til nævnsafgørelsen før den berørte sundhedsperson.

Det forhold, at bestemmelsen ikke udtrykkelig fastsætter nærmere retningslinjer for, hvornår en nævnsafgørelse senest skal offentliggøres, er ikke ensbetydende med, at nævnet er frit stillet med hensyn til valg af seneste offentliggørelsestidspunkt. Offentliggørelse forudsættes således som nævnt at ske umiddelbart efter, at afgørelsen er truffet.

Ministeriet er opmærksomt på, at Patientombuddet som sekretariat for Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn i den foreliggende sag ved en fejl har forsømt at overholde offentliggørelsesbekendtgørelsens § 8, stk. 1, om offentliggørelsestidspunkt. Ministeriet har noteret sig, at Patientombuddet som sekretariat for Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn har beklaget dette, og at der er fastsat nye procedurer med henblik på at undgå lignende fejl i fremtiden.

Offentliggørelsens varighed

Det fremgår af offentliggørelsesbekendtgørelsens § 9, stk. 1, at afgørelser truffet af Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn, hvor der er givet kritik for alvorlig eller gentagen forsømmelse, skal forblive offentlige i to år.

I det følgende tages der først stilling til, om Patientombuddet som sekretariat for Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn kan fravige kravet i offentliggørelsesbekendtgørelsens § 9, stk. 1, på baggrund af en fortolkning af bestemmelsen. Efterfølgende tages der ud fra en fortolkning af hjem-

melsbestemmelsen i klage- og erstatningslovens § 17 stilling til, om ministeriet kan dispensere fra kravet i offentliggørelsesbekendtgørelsens § 9, stk. 1.

Fortolkning af offentliggørelsesbekendtgørelsen

Der tages stilling til, om § 9, stk. 1, i offentliggørelsesbekendtgørelsen kan fortolkes sådan, at kravet om to års offentliggørelse af de omhandlede afgørelser kan fraviges, når offentliggørelse ikke er sket umiddelbart efter, at afgørelsen er truffet.

Det bemærkes hertil, at fastsættelsen af offentliggørelsens varighed i offentliggørelsesbekendtgørelsens § 9, stk. 1, er sket i overensstemmelse med forarbejderne til hjemmelsbestemmelsen i klage- og erstatningslovens § 17. Det følger af forarbejderne, at Sundhedsvæsenets Disciplinærnævns afgørelser, hvor der er truffet afgørelse om alvorlig eller gentagen kritik, offentliggøres umiddelbart efter, at afgørelsen er truffet, og forbliver offentlige i 2 år.

Det forudsættes således i bemærkningerne, at den almindelige administration af offentliggørelsesordningen tilrettelægges således, at offentliggørelse skal ske umiddelbart efter, at afgørelsen er truffet. Der henvises til det ovenfor anførte om offentliggørelsestidspunktet.

Der er imidlertid efter ministeriets opfattelse ikke tilstrækkelige holdpunkter for at kunne fortolke offentliggørelsesbekendtgørelsens § 9, stk. 1, sådan, at kravet om offentliggørelse i to år konkret kan fraviges af Patientombuddet som sekretariat for Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn, når offentliggørelse ved en fejl ikke er sket umiddelbart efter, at afgørelsen er truffet.

Ministeriet har herved lagt vægt på, at det fremgår af forarbejderne til bemyndigelsesbestemmelsen i klage- og erstatningslovens § 17, at det er formålet med offentliggørelsesordningen at give borgere øgede muligheder for indsigt i afgørelser vedrørende sundhedspersoners faglige virksomhed. Videre fremgår det, at offentliggørelsesordningen bidrager til en mere gennemsigtig sundhedssektor, hvor borgernes stilling overfor sundhedsvæsenet styrkes, og at borgerne bliver i stand til at træffe kvalificeret valg af sundhedsperson, som sikrer, at borgerne får den service og kvalitet, de har brug for og efterspørger. Yderligere er det tillagt vægt, at borgere og medier får indsigt i klageorganernes arbejde og i baggrunden for vurderingen af sundhedspersoners fejl, og at offentliggørelsen vil bidrage til øget behandlingskvalitet. Endelig fremgår det af forarbejderne om baggrunden for offentliggørelsesordningen, at det er af væsentlig samfundsmæssig betydning, at den enkelte borger kan få oplysninger om, hvorvidt

en sundhedsperson, f.eks. vedkommendes praktiserende læge, har overtrådt lovgivningen i relation til patientbehandling.

Dispensation fra regler i offentliggørelsesbekendtgørelsen

I det følgende tages der stilling til, om ministeriet inden for rammerne af klage- og erstatningslovens § 17 har hjemmel til i den foreliggende sag konkret at fravige kravet om offentliggørelse af de omhandlede afgørelser i 2 år, jf. offentliggørelsesbekendtgørelsens § 9, stk. 1.

Der henvises i denne sammenhæng til Forvaltningsret, Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., 2. udg., DJØF 2002, s. 313, hvoraf bl.a. følgende fremgår:

'Anordninger kan fraviges med hjemmel i loven eller med hjemmel i anordningen selv. Er der ikke indsat en sådan dispensationshjemmel, er hovedreglen at forvaltningen er bundet til at følge reglen. Den regeludstedende myndighed anses dog i praksis for beføjet til at dispensere fra reglerne til fordel for borgerne selv om der ikke er indsat en dispensationshjemmel i anordningen. Den konkrete dispensation skal dog ligge inden for lovens rammer. Denne opfattelse bygger på det praktiske synspunkt at når myndigheden kan ændre reglen, må den også kunne foretage den mindre vidtgående ændring som den konkrete dispensation udgør. Heroverfor kan dog anføres at ordensmæssige hensyn taler for at dispensationsadgangen fremgår af den kundgjorte regel, og at anerkendelse af en sådan adgang til dispensation kan føre til ulighed idet borgere der sætter sig ind i reglerne, kan få det indtryk at et regelsæt der ikke omtaler dispensation, er indispensabelt.

I praksis er betænkelighederne ikke blevet anset for så tungtvejende at dispensationer fra anordninger er blevet anset for ulovlige.'

Den der ved lov er bemyndiget til administrativt at fastsætte regler kan således efter omstændighederne være berettiget til i konkrete tilfælde at fravige de almindelige, generelle regler fastsat i medfør af bemyndigelsen, hvis dispensationen er til fordel for borgerne, og hvis dispensationen ligger inden for lovens rammer.

Ministeriet bemærker, at det følger af forarbejderne til klage- og erstatningslovens § 17, at det er en almindelig forudsætning ved beskrivelsen af den måde, hvorpå ministeren administrativt vil udmønte reglerne om offentliggørelse af de omtalte nævnsafgørelser, at offentliggørelse i 2 år sker umiddelbart efter, at afgørelsen er truffet. Offentliggørelse er i den foreliggende sag ikke sket umiddelbart efter, at afgørelserne er truffet.

Der er på den baggrund efter ministeriets opfattelse grundlag for nærmere stillingtagen til, om der konkret i den foreliggende sag er hjemmel i klage- og erstatningslovens § 17 til at dispensere fra det almindelige krav om to års offentliggørelse.

Med støtte i forarbejderne og formålet med offentliggørelsesordningen er der efter ministeriets opfattelse samlet set ikke grundlag for at fortolke klage- og erstatningslovens § 17 sådan, at ministeren i den foreliggende sag har bemyndigelse til administrativt at dispensere fra det almindeligt gældende krav om, at de omhandlede afgørelser skal være offentligt tilgængelige i to år.

Ministeriet har herved lagt vægt på som ligeledes beskrevet ovenfor i forbindelse med fortolkning af offentliggørelsesbekendtgørelsens § 9, stk. 1, at det fremgår af forarbejderne til bemyndigelsesbestemmelsen i klage- og erstatningslovens § 17, at det er formålet med offentliggørelsesordningen at give borgere øgede muligheder for indsigt i afgørelser vedrørende sundhedspersoners faglige virksomhed. Videre fremgår det, at offentliggørelsesordningen bidrager til en mere gennemsigtig sundhedssektor, hvor borgernes stilling overfor sundhedsvæsenet styrkes, og at borgerne bliver i stand til at træffe kvalificeret valg af sundhedsperson, som sikrer, at borgerne får den service og kvalitet, de har brug for og efterspørger. Yderligere er det tillagt vægt, at borgere og medier får indsigt i klageorganernes arbejde og i baggrunden for vurderingen af sundhedspersoners fejl, og at offentliggørelsen vil bidrage til øget behandlingskvalitet. Endelig fremgår af forarbejderne om baggrunden for offentliggørelsesordningen, at det er af væsentlig samfundsmæssig betydning, at den enkelte borger kan få oplysninger om, hvorvidt en sundhedsperson, f.eks. vedkommendes praktiserende læge, har overtrådt lovgivningen i relation til patientbehandling.

Det er endvidere tillagt vægt, at de afgørelser, der skal offentliggøres, vedrører sager, hvor sundhedspersonen har fået kritik for alvorlig eller gentagen forsømmelse eller i forbindelse med kosmetisk behandling. Oplysningerne, der skal offentliggøres, er derfor af væsentlig interesse for de pågældende sundhedspersoners patienter.

Heroverfor står, at det forudsættes i bemærkningerne, at den almindelige administration af offentliggørelsesordningen tilrettelægges således, at offentliggørelse skal ske umiddelbart efter, at afgørelsen er truffet. De berørte sundhedspersoner må således kunne have en berettiget forventning om, at de omtalte nævnsafgørelser offentliggøres umiddelbart efter, at afgørelsen er truffet.

I forlængelse heraf bør også almindelige anerkendelsesværdige hensyn til de berørte sundhedspersoner indgå som led i fortolkningen af klage- og erstatningslovens § 17, herunder mulighederne for dispensation. Det må således anerkendes, at det i almindelighed vil blive opfattet som en belastning for en sundhedsperson, at der offentliggøres oplysninger om kritik af vedkommendes faglige virksomhed. Selv om oplysningerne vedrørende de af den konkrete sag berørte sundhedspersoner ikke er offentligt tilgængelige i længere tid end offentliggørelsesordningen foreskriver, nemlig 2 år, må de berørte sundhedspersoner vente i længere tid, før offentliggørelsen er overstået. Det må i forlængelse heraf antages, at der blandt de berørte sundhedspersoner er et generelt ønske om, at perioden med offentliggørelse af kritik overstås hurtigst muligt.

De ovennævnte hensyn til de omhandlede sundhedspersoner ses imidlertid efter ministeriets opfattelse ud fra en samlet vurdering ikke at give tilstrækkeligt grundlag for at antage, at bestemmelsen i klage- og erstatningslovens § 17 giver ministeriet hjemmel til ved dispensation at fravige offentliggørelsesperioden på 2 år, jf. offentliggørelsesbekendtgørelsens § 9, stk. 1. Der er herved lagt vægt på, at de ovennævnte hensyn, der udtrykkeligt fremgår af forarbejderne til klage- og erstatningsloven, som vedrører ønsket om en gennemsigtig sundhedssektor, styrkelse af borgernes retsstilling overfor sundhedsvæsenet og den væsentlige samfundsmæssige interesse af, at en borger kan få oplysninger om, hvorvidt en sundhedsperson, som borgeren skal behandles af, har fået kritik for alvorlig eller gentagen forsømmelse af sin faglige virksomhed.

Afslutningsvis bemærkes, at dersom der måtte antages at være hjemmel i klage- og erstatningslovens § 17 til ved dispensation at fravige offentliggørelsesperioden på 2 år, jf. offentliggørelsesbekendtgørelsens § 9, stk. 1, ville en sådan dispensation ikke entydigt være til fordel for borgerne. Dispensationen ville således være til fordel for de berørte sundhedspersoner. Dispensationen ville imidlertid være til ulempe for de borgere, for hvem det er af betydning at kunne få adgang til oplysninger om, hvorvidt en sundhedsperson, som borgeren skal behandles af, har fået kritik for alvorlig eller gentagen forsømmelse af sin faglige virksomhed.”

Ombudsmanden sendte den 27. juni 2013 kopi af myndighedernes udtalelser til Lægeforeningen og bad foreningen om at sende eventuelle bemærkninger til udtalelserne.

Af Lægeforeningens brev af 18. juli 2013 til ombudsmanden fremgår bl.a. følgende:

”Både af hensyn til patienterne og til lægernes retssikkerhed giver et offentliggørelsestidspunkt, der, som det også er forudsat i lovens forarbej-

der, ligger umiddelbart efter, at en afgørelse er truffet, alt andet lige mulighed for en tilnærmelsesvis tidsmæssig sammenhæng med det hændelsesforløb, der har medført kritik og offentliggørelse heraf. På den måde tilgodeses både patienternes behov for aktuel viden om en sundhedspersons faglige virksomhed og lægens viden om, hvornår offentliggørelsen af den konkrete afgørelse vil finde sted. Et senere offentliggørelses-tidspunkt medfører, at tidsspændet mellem selve den kritiserede sundhedsfaglige behandling og den offentliggjorte afgørelse bliver så langt, at lovens intentioner ikke opfyldes.

De administrativt fastsatte regler vedrørende offentliggørelse af afgørelser m.v. i klage- og tilsynssager på sundhedsområdet bør således efter Lægeforeningens opfattelse angive både hvor tidligt og hvor sent, dvs. hvor lang tid, der må gå efter afgørelsestidspunktet, f.eks. 2 uger, en afgørelse kan offentliggøres. På denne måde tilgodeses både retssikkerheden i relation til den enkelte læge, men også den tidsmæssige sammenhæng i relation til viden, læring mv.

Lægeforeningen skal i det hele henvise til sine breve af 18. februar og 6. marts 2013 til Folketingets Ombudsmand.

Særligt skal Lægeforeningen understrege, at en læge, der i forbindelse med en afgørelse fra Sundhedsvæsenets Disciplinærnævn får oplysning om, at afgørelsen vil blive offentliggjort, må have en berettiget forventning om, at offentliggørelse herefter finder sted umiddelbart efter afgørelsestidspunktet og ikke på et vilkårligt senere tidspunkt.

I de konkrete sager, hvor offentliggørelse har fundet sted op til ca. 1½ år senere end afgørelsestidspunktet, er det Lægeforeningens opfattelse, at denne offentliggørelse i strid med regelsættet, bør medføre en tilbagekaldelse af de pågældende offentliggørelser.

Det handler om lægens retssikkerhed.”